

מוסף רש"י

שחיון גורם לקרשיוֹת
 שחאמר, ששם אין
 לא תחזיקו ומוקדם על
 הפה גם הוא במקום
 (שם) וזכרתם הפה קרשיוֹת
 (שם) דרור דרור. נפלא
 כי כנחמה וזכרתם הפה
 ולא דלתיני תחזיקוֹת
 מולד עולת הזכר אשר
 לעולת החמיר מעט ולא
 חללה מולד מעט לחלה
 שהקדחתם החמיר קרשיוֹת
 תחזיקוֹת וקח דרור אשר
 לעולת החמיר דרור אשר
 לנפח בדבציל הוא חמיר
 ומחלן
 קרשיוֹת הכחור, ומחלן
 אלה חלה לא החמיר
 (שם) שם טוב החמיר
 שחזק
 ירשת. שבת שחזק
 הרגל היו כל המשמורת
 שות בחילולן הוא הפסח
 וכן ויש שחזק
 זמן מלפניה, שאין יכולים
 לאכול בשבת תחזיקוֹת, וכן
 מלפניהם, על כרחן
 מקדימין ללא מערב שבת,
 החיו כל המשמורת
 שרות בחילולן הוא
 הפסח. שחזר על כרחן
 ושחזר שם והיו שבת
 שבת שחזק הרגל וירשת
 (שם) חל להיות
 חל להפסיק ביניהם.
 או מלפניה, כגון שכלה
 המעשר בחמישי שבת,
 מחללה, שחזקוֹת המעשר
 שמי שבת, לא היה להם
 להקדים ללא מלפני השבת.
 אין שום, אלא שחזקוֹת
 המחשבת שבת, בין שהוא
 מעשר אחד בין שהוא
 משמורת אחד, עטל
 חלה והוא שחזקוֹת
 שחזקוֹת היוא וזכקו שחזקוֹת
 קדש לחמה שבת (שם)

רבינו חננאל

תלמוד לומר חלק חלק. בתריה דהא
כל אהות נפשו ושרת: ומאי אצילי. א
אוסה וגו'. מי שעובדה אכולה וכוון
לחס שכבר נעשית עבודתו משבת
ממנו. וכן ממנה שמכרו אצילות
זה לאה: ומה מכרו אצות זה אצות
כלומר שהתנו ביניהם שיהו משמשין
כל אחד בשבתו קצוע: אני בשבטי
ואתה בשבטך. וגדירים וגדירות
וקרבנות צבור דליתנהו בשאר ימות
השנה והרי הן למשמר המשמש
ליתנהו בכלל הרגל שלא יהו שוין
ליתנהו לא למשמר שצבותו שבו
יהו כבשאר ימות השנה הלכך עבד
כרחק לא אתרבו מחלק כחלק
יאכלו אלא ממשמעותיה דקרא דבר
שאין בו אלא אצילה והיינו לחס
הפנים דלצילה אית ציה אצל עבודה
לית ציה: סוכה ואח"כ זמן. מי
שלא ציה שהחיינו בעשייתה שהיתה
עצירה ועומדת ומתו צפרק לזית
וערבה (עליל דף טו) כשנכנס לישב
מבדך שמים סוכה חזון ואמר רב
סוכה לימא ברישא ודער זמן: זמן
סדיר. שנוהג בכל הרגלים: דברים
שצין צ"ש וצ"ה בסעודה. דברים
שנחלקו בהלכות סעודה: מבדך
על היום. כשמקדש ואמר רב צבות
קידוש היום תחילה ואחר כך צרכת
היין: שהיום גורם ליין שיצא. שאם
לא מפני קידוש לא היה נזקק לכוס
לפני סעודה: וכבר קדש היום.
כלומר ועוד טעם אחר שקדש היום
מאליו משמטיה ועדיין יין לא צא
לפניו: שהיין גורם לקידוש שאחמר.
שאם לא היה לו יין לא היה מקדש
בכדי והוא הדין מני למקדש לא הפת
מקדים צרכת הפת מהאי טעמא
שהפת במקום יין: לימא רב. דאמר
חובת היום עדיפא מתדיר דאמר
בצית שמאי: ורבה כצ"ה. דאמרי
תדיר עדיף: אלא שהיין גורם כו'.
אי לא דהאי טעמא נמי איכא משום
תדיר לא הוו מקדמו ליה דחובת היום
עדיפא: אי לאו סוכה. אי לאו
שיבת סוכה מי לא אמרינן זמן כגון
הולכי דרכים דפטורין מן הסוכה
אומרינן זמן בשביל המועד כמו בשאר
רגלים: דחמץ עיקר. שהוא חובה
ליים: ומאם טפל. שהוא של שבת
שעברה וקחתי דפלגי מנה ברישא
אלמא תדיר עדיף: פר עה"ל דבר
של צבור. אם איצט עזון צבור
שעברו בעצירה צבורא צ"ד: קיין
המוצא. כשהוא בטל שכלתה הקטרת
וכ"מ שאמרו ירעו עד שיסתאבו וימכרו
בזרבי' צין מלפניה צין מלאחריה. ממ
מע"ש בשביל יו"ט שהרי בשבת לל
החג חולקין בו הואיל ולא יוכלו ללכ
והם קדמו וצאו מע"ש או שחל יו"ט
אלא שתי חלות ומשמר שזמנו קצוע
מפרש שגמרא שהמשמרות מתחלפו
בצפון. את המגיע לחלקן כדאמרין צ
חולקים בדדום. כדי שיראו שהן יולאחי
ואפי' כשהיא נכנסת קנס הוא שקנסויה
וארבע משמרות והיו נמוות בצאני
לתוך הרצפה וטבעת של צילגה קצב
החליפות צעזי כותלי התאים שצפס

עַד כִּאֵן לֹא קָאמְרִי ב"ה הָתָם אֵלֶּה
שְׁחִיין גּוֹרֵם לְקִידוּשׁ שְׁתֵּאמְרָה.
 מִימָה הֵא קָאמְרִי ב"ה דִּהִין תִּדְרִי
 וי"ל לֹא מַטְעֵם זֶה לְחודֵשׁ קִידְמָת
 לַחֹצֶת הַיּוֹם דִּינֵאמַר מַטְעֵם זֶה יִשְׁכַּח
 זֶמֶן וְלִסְכּוֹה וְשִׁמְאָה אֵינִי כֹא יִישַׁב דְּבִרִי
 רַב אֱלָא לְפִי דְּבִרִי דְּבִין וְלֹא לְפִי
 טַעמֵי בֵּית הַלֵּל:
וְהִלְבֵּתָא סוֹכָה וְאִח"ב זֶמֶן. וְלֹא
 חִישִׁינן לַסָּתָם מִתְנִי
 דַּקְתֵּי הֵילָךְ מֵאָה הֵילָךְ חֲמֵץ א"י
 חֲשִׁיד נְמִי לַחֵם הַפְּנִים חֹצֶת הַיּוֹם
 אִף עַל פִּי שֶׁהִם מַשְׁכֵּחַ שְׁעִבְרָה:
 בִּזְיָנָא

ובית הלל קמפלגני דת"ר ^דדברים שבין בית שמאי ובית הלל בסעודה בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר כך מברך על היין ובית הלל אומרים במברך על היין ואחר כך מברך על היום בית שמאי אומרים מברך על היום ואח"כ מברך על היין שהיום גורם ליין שיבא וכבר קידש היום ועדיין יין לא בא ובית הלל אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על היום שהיין גורם לקידושא שתאמר ^דר"א ברכת היין תדירה וברכת היום אינה תדירה תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם לימא רב דאמר כבית שמאי ורבה בר בר חנה דאמר כבית הלל אמר לך רב אנא דאמרי אפילו לבית הלל עד כאן לא קאמרי בית הלל התם אלא שהיין גורם לקידושא שתאמר אבל הכא אי לאו זמן מי לא אמרינן סוכה ורבה בר בר חנה אמר לך אנא דאמרי אפילו לבית שמאי עד כאן לא אמרי בית שמאי התם אלא שהיום גורם ליין שיבא אבל הכא אי לאו סוכה מי לא אמרינן זמן תנן בעצרת אומר לו הילך מצה הילך חמץ והא הכא דחמץ עיקר ומצה טפל וקתני הילך מצה והילך חמץ תיובתא דרב אמר לך רב תנאי היא דתנאי הילך מצה הילך חמץ אבא שאול אומר הילך חמץ הילך מצה דרש רב נחמן בר רב חסדא לא כדברי רב דאמר סוכה ואחר כך זמן אלא זמן ואחר כך סוכה ורב ששת בריה דרב אידי אמר סוכה ואחר כך זמן והלכתא סוכה ואחר כך זמן: משמר שזמנו קבוע [וכו'] ושאר קרבנות צבור: לאתויי מאי לאתויי פר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת כוכבים: והוא מקריב את הכל: לאתויי מאי לאתויי קיין המזבח: **מתני'** יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה בין לאחריה היו כל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים יחל להיות יום אחד [להפסיק] בינתיים משמר שזמנו קבוע היה נוטל עשר חלות והמתעכב נוטל שתי יובשאר ימות השנה ^גהנכנס נוטל שש והיוצא נוטל שש רבי יהודה אומר הנכנס נוטל שבע והיוצא נוטל חמש הנכנסין חולקין בצפון והיוצאין בדרום בילגה לעולם חולקת בדרום וטבעתה קבועה וחלונה סתומה: **גמ'** מאי מלפניה ומאי מלאחריה אילימא לפניה יום טוב ראשון לאחריה יום טוב אחרון היינו שבת שבתוך החג אלא לפניה יום טוב אחרון לאחריה יום טוב ראשון מ"ט כיון דהני מקדמי והני מאחרי תיקנו רבנן מילתא כי היכי דניכלו בהדי הדדי: חל יום אחד: והני

ד ראין מציא גדר ונדעה היו שופרות שם שנותנין בהם מעות כל מותרות השנינין בהש"ם בכל מקום
שעלו דמיהן לנדבה ומתן לוקחין עולות לקיין המוצא. ולשון קיין כאלם האוכל תאנים בקינים סעודה':
בגמרא שחל י"ט לאחריה דלא היו ליה שבת שבתוך חמ"א ואפ"ה הואיל וזריצין להקדים ציאתן
ויכול לבא חולקין בזהם הפנים וכן ה"אם חל שמיני לפניה צע"א אע"פ שאין השבת בתוך
חל יום אחד להפסיק ביניהם. כגון שחל יו"ט ראשון בשני שבת שיהי יחולין לבא באחד שבת
בחרון בחמישי שבת שיהי יחולין לילך מע"ש ונתעכבא שם שבת כל המשמרת שנתעכבו ויחולין
לא עשר וחולקין אותן בין שבת הנכנס למשמרת יחולא דרך כל שבתות השנה: הנכנס נטול שבת.
שבת וזו עובדת שחרית וזו עובדת ערבית כדאמרין בגמרא בצרייתא: הנכנסים חולקין ביניהם
דא [ע"פ] כדי שיראו הנכנסין שהנפון עיקר ששרי קצבו הכתוב לשחיטת קדשי קדשים: והיוצאים
וחולקין להם לפיכך שיתן מוקמן אצל רוח שאינו עיקר: צילגה. שם המשמרת: לעולם חולקם בדרום.
ומפרש בגמרא [שם]: ועצמה קבועה. כ"ד טבעות היו בעורה במקום בית המטבחים נגד עשרים
ה והעובדת פתוחה מזל אחד והופכה למעלה ומכניס יוצא בהמה לתוכה וחוזר והופך פתחה
ואינה נהפכת כדי שתשתמש בשל אחרים וגנאי הוא לה: ותלונה סתומה. תלונות היו בזית
של היכל ששם גזוין את סכיניהן דרתגן במסכת מדות (פ"ד משנה ו) וסתמו תלונה של צילגה:
במ

והמתעבק, כגון זה שפירשנו למעלה נוטל שתיים. וכן בזמן שחל יום טוב הראשון בשני מתעבק לחוג, שאינו יכול לילך ולחזור בו ביום, (2) הלכך נוטל שתי חלות יתירות. וע נוטל שש והיוצא נוטל שש. ר' יהודה אומר הנכנס והן באי שבת, נוטלין ד' חלות, שתי

תורה אור השלם

1. חֶלֶק בְּחֶלֶק יֵאָבְלוּ
לְבָר מִמֶּכְרִיו עַל
הָאֲבוֹת: דברים יח ח

2. וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר
תֹּאפֶה בְּתוֹר וְכָל נִעְשָׂה
בְּמִרְחֶשֶׁת וְעַל מִחֲבַת
לִבָּן הַמִּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ
תִּתֶּינָה: ויקרא ז ט

רבינו חננאל (המקט)
ואסקען כרכ, הלכתא
סוכה ואחר קד זמן. מותין.
יום טוב הסוכות לשבת
מלפניה [ומאחרית] וכו'.
מא לארבעה וזאל לאחורא.
פירוש יום טוב חשבת
שחל [ליתרון] בערב שבת
הרע, ואם אלס יום
טוב הראשון להיות באחד
בשבת וזה לאחורא. מא
עקמא קדמי הניתי אל
גמי להו אלס אקדמי
אתו, וזאל סגוי להו
אחד מבעבלי תמידיה
רבנן לחם הפנים. אבל
יום טוב הראשון לפניה,
יום טוב אתרון לאחורא
שבת (שבתוך) התג [א:א]
היינו שבת שבתוך החג,
חגן בעינן שחללה שבת
המנוחה לרגל ואינן מן
הרגל [א:א] ואגן אלא
סמוכה ואינן מן הרגל.
בין שא אפשר לבאון
שבת [ו]לבאון
קודם השבת בזמן שהיא
לפני הרגל, ואי אפשר
לפני תעכוב עז אפטר
בשבת בזמן שהוא אחר
הרגל, הקעו חזקתא
משמרתות לחזקתא בלשא
הפנים. ויש מי שאומר
לפני סמוך לשבת
מלפניה, בן דמקלס יום
טוב באחד בשבת, כל
יום טוב דהוא, דצרכין
משמרתות למיתאי מן מעלי
שבטא. ומאחר, בענין
דמקלס יום טוב במעלי
שבטא, כל יום טוב
[דחג], דצרכין משמרתות
לאחורוי עד ברה שבת
תקינו להו רבנן לכל
המשמרתות לחזקתא
הפנים. מותין [א:א] ויש
אחד להפסיק ביניהם כו'.
(פס') פירוש אתא מימי
(ח') (ים) [ח' חל]
הפסיק בין יום טוב
לשבת וזהו ביניהם אלא
פירש חלל הואו המכבד
לידי עיכוב. (כו) עד
המעכב נטל (פ') שנים.
פ' כגון שחל יום טוב
האחרון להיות בחמישי
בשבת, ויש בחמישי
משמרתות ורצוא וזמנות
ומשמרתות וזמנות
הכנס נטל 'ח' חלות,
שבת, נמצא משמרת הרצא
לחל ימות השנה הכנס
הרצא עז רצוא השנה
השנה.

(א) גראה דחצר כאן איז חיות וז"ל כמו דבעבודיה סוין חולקין בה דכמיז ובה בכל אות נפשו ושרת אף אכילה כיוצא בה. (ב) גראה דל"ל וס"ד לתלמודא דנקבתא ב"ש וז"ה קמו נה רב וכו'. (ג) לדברי רבינו משמר המסתעב היינו משמר היוצא ונוטל שמי חלות לבד מה שנוטל חלק מחלק בשאר חיות עם משמר הנכנס.